

Năvalnică prezență

George Pena

O strângere de mâna
și m-am despărțit de prieteni,
pornesc iar cu vântul
ce mi s-a prins în păr,
prin mulțimea orașului
ce așteaptă toamna
cu toți norii
deșirați pe umăr.

Un plop, aproape,
întinde brațe lungi spre cer,
se tânguie cu frunza
după plecarea verii
și freamătă,
știind că va albi în ger.

Doream să fii cu mine,
să vezi cum unda apei
tremură-n parc adâncul
în așteptarea serii,
odată cu vremea
spre ora asfințirii,
dar tu ești departe...
și nici nu știu când vii.

Numai eu stau aici,
devorat de vise,
închipuindu-mă îmbrățișat
cu tine pe alei,
catalizând iluzii,
fiorii de dor,
ce ma faci să exist mereu,
năvalnică prezență
a sufletului meu.